

EL JESÚS DE LLUC

per ETIENNE CHARPÉNTIER

Lluc no conegué personalment Jesús. Per tant, el Jesús que descobrí no és en primer lloc el profeta itinerant de Galilea, sinó el Senyor glorificat que es manifestà al seu mestre Pau en el camí de Damasc, aquell el rostre del qual percep en una comunitat com la de Fiiips, on la força del seu amor es tan gran que permet viure en la mateixa comunió, il·lustres dames com Lídia i els estibadors del port proper; aquell els trets del qual troba en els records dels testimonis que interroga.

Lluc és l'únic que quan parla de Jesús l'anomena el Senyor. La glòria pasqual irradia en la seva vida terrena. Aquesta glòria l'envolta des del seu naixement. La transfiguració no és tant una anticipació de la futura glòria pasqual, com la manifestació que ja la posseeix des de la seva concepció, en néixer de l'Esperit.

El rostre de Déu que revela Jesús és, abans que tot, el de l'amor del Pare envers els homes. El passatge principal en què Lluc presenta Jesús com a profeta acaba amb el perdó de la pecadora. Aquest amor *entranyable* del Pare el sent també Jesús i cal que l'experimenti també el deixeble.

La vinguda de Jesús és la visita de Déu. Aquesta visita, que en els profetes era anunci del judici, en Lluc és la Bona Nova de la Salvació, un any de gràcia. Amb la seva actitud, Jesús fa visible aquest amor del Pare: és l'amic dels publicans i dels pecadors. És el salvador, que allibera els cors, posseïts per Satanàs, i els cossos turmentats pel mal. Jesús és l'amic dels pecadors, perquè tenen necessitat de Déu com el malalt té necessitat del metge; però, sobretot, perquè Déu els necessita per mostrar el seu perdó. Sent una gran predilecció per les dones, menyspreades en aquell temps (Maria, Elisabet, Anna, Maria Magdalena), algunes de les quals tindran una funció important en l'Església.

Senyor i Crist, Jesús és també plenament home. Viu tan perfectament allò que anuncia, que és el model de l'home realitzat, transformat per l'Esperit, que viu abandonat a les mans del Pare: la seva primera i darrera paraula són per a invocar el Pare. Viu incessantment a la seva presència i la seva pregària ho manifesta: és en ella on rep les gran revelacions; passa les nits pregant i els seus deixebles queden tan impressionats que també ells volen introduir-se en el secret d'aquesta relació amb Déu.

La mateixa persona de Jesús constitueix així el centre de l'evangeli. Davant d'ella s'ha d'optar. Perquè aquest Jesús ple d'amor és també terriblement exigent: s'ha d'optar per ell, avui, i únicament perquè és Ell. Aquesta fe total que obté la salvació és la font de l'alegria que irradia l'evangeli i que transfigura el deixeble.